

СПІВПРАЦЯ УКРАЇНИ З МІЖНАРОДНИМИ ЕКОЛОГІЧНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ

*Стець А.В.,
здобувач вищої освіти
спеціальність 071 «Облік і оподаткування»
Миколаївський національний аграрний університет*

Жодна країна не спроможна вирішити свої екологічні проблеми самотійно або співпрацюючи з лише декількома країнами. Потрібні чіткі узгоджені дії усіх держав, їх координація на міжнародно-правовій основі. Вирішення всіх цих проблем можливе лише на базі міжнародного співробітництва, що здійснюється на багатосторонній основі. Формами такого співробітництва є організація наукових та практичних зустрічей; створення міжнародних організацій; укладання офіційних договорів та угод, що координують спільні зусилля з охорони природи, а також діяльність міжнародних громадських партій та організацій [1,2].

У світі існує значна кількість міжнародних екологічних організацій, які проводять різні наукові дослідження, зокрема, щодо впливу діяльності людини на клімат, атмосферу, гідросферу, ґрунти, рослинність і тваринний світ, передбачення землетрусів і цунамій, роботи в галузі біологічних та генетичних наслідків забруднення навколишнього середовища.

Історія міжнародної екологічної співпраці налічує понад 150 років. Так, перші міжнародні документи з охорони навколишнього природного середовища було прийнято в кінці ХІХ століття. Проте найбільшу кількість міжнародних природоохоронних документів було прийнято, починаючи з ІІ половини ХХ століття. Найвагоміші з них – програма ООН «Людина та біосфера» (1968), Програма з навколишнього середовища (1972),

Європейська угода про збереження тваринного і рослинного світу та природних біотопів (1979), Всесвітня хартія природи (1982), Європейська Хартія про навколишнє середовище та здоров'я (1990), Конвенція із захисту видів (1993), Конвенція збереження природного капіталу (1993), Конвенція із захисту клімату (1984), Декларація про ліс (1994), Порядок денний XXI століття (1992). Міжнародне співробітництво у галузі охорони навколишнього природного середовища займає одне з важливих місць у зовнішньополітичному курсі України. Україна як член ООН є суверенною стороною багатьох міжнародних природоохоронних угод і разом з іншими країнами світу продовжує активно працювати над завданнями щодо порятунку нашої планети від екологічного лиха [3].

Діяльність у рамках багатосторонніх угод з міжнародними організаціями дає змогу брати активну участь у переговорному процесі, залучати фінансову допомогу для вирішення нагальних внутрішніх екологічних проблем. Основними напрямками співробітництва з міжнародними організаціями є такі: охорона біологічного різноманіття; охорона транскордонних водотоків і міжнародних озер; зміна клімату; охорона озонового шару; охорона атмосферного повітря; поводження з відходами; оцінка впливу на довкілля.

Основні міжнародні організації, що здійснюють об'єднання зусиль урядів різних держав світу щодо кооперації праці у напрямі збереження природного капіталу. ПРООН (UNDP) – орган оперативної діяльності ООН, є найбільшим міжнародним каналом надання багатосторонньої технічної та передінвестиційної допомоги країнам. Діяльність ООН в Україні розпочалась 6 жовтня 1992 року після укладення Угоди між Урядом України та ООН про відкриття Представництва ООН в Києві. Співпраця ПРООН та Міністерства охорони навколишнього природного середовища базується на трьох меморандумах про взаєморозуміння: Меморандум про співпрацю щодо сталого розвитку, охорони довкілля та енергетики; Меморандум про співпрацю із змін клімату; Меморандум про взаєморозуміння між Міністерством охорони навколишнього природного середовища України та Програмою Розвитку ООН в Україні про співробітництво у сфері сталого розвитку, навколишнього природного середовища та енергетики. Співробітництво з ЮНЕП відбувається також в рамках «Ініціативи з довкілля та безпеки» (ENVSEC), яка була створена на основі Меморандуму про взаєморозуміння між ЮНЕП, ПРООН та ОБСЄ від 14 листопада 2003 року. Головною метою ініціативи є допомога країнам у визначенні та розв'язанні проблем стабільності та безпеки, які виникають у зв'язку з питаннями навколишнього середовища, а також поліпшення загального взаєморозуміння шляхом зміцнення діалогу і співробітництва з екологічних питань. ЮНЕСКО (UNESCO) – Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization). ЮНЕСКО є міжнародною міжурядовою організацією, спеціалізованою установою ООН. Головне завдання ЮНЕСКО полягає в тому, щоб сприяти зміцненню миру і

безпеки шляхом розширення співробітництва народів у галузі освіти, науки і культури, а також укоріненню у свідомості людей необхідності захисту миру. Організація є своєрідним інтелектуальним форумом, спеціальний мандат якого базується на постулаті, що мир і стабільність суспільства повинні ґрунтуватися на моральній та інтелектуальній солідарності людства. Отже, місія ЮНЕСКО полягає у зміцненні інтелектуальної та моральної солідарності людства, а відтак – створенні гуманітарних підвалин всеохоплюючої системи міжнародної безпеки та стабільності [3].

НАТО є міжурядовою організацією, у якій усі держави-члени повною мірою зберігають суверенність і незалежність. На сучасному етапі зусилля Альянсу спрямовані, передусім, на підтримку міжнародного миру й безпеки, протидію новим викликам і загрозам, гарантування стабільності й добробуту її країн-членів [1, 2, 3].

Діяльність НАТО зосереджена на таких основних напрямках: здійснення миротворчих операцій з метою врегулювання конфліктів та забезпечення пост-конфліктного будівництва; боротьба з міжнародним тероризмом, розповсюдженням зброї масового знищення, нелегальним обігом наркотичних речовин, торгівлею людьми, незаконним відмиванням грошей; впровадження міжнародних освітніх та наукових програм; надання гуманітарної допомоги країнам, постраждалим від стихійних лих та техногенних катастроф; сприяння демократичному розвитку країн, забезпеченню дотримання основоположних прав людини, боротьбі з корупцією, ефективному функціонуванню механізмів державного управління.

Міжнародна співпраця України у галузі збереження природного капіталу із урядами інших держав світу має багатогранний характер. На сьогодні Міністерство охорони навколишнього природного середовища України, через брак людських та технічних ресурсів, не спроможне в повному обсязі забезпечувати співробітництво з Європейською екологічною агенцією, як одного із важливих донорів фінансування заходів щодо збереження природного капіталу[1,2].

Бібліографічний список:

1. Стратегія державної екологічної політики України на період до 2020 року/ Офіційний сайт Мінприроди України // <http://www.Menr.gov.ua/index.php/about/strategy> (дата звернення: 10.04.2020)
2. Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища» від 25.06.91 // Відомості Верховної Ради України, 1991, № 41 (08.10.91).
3. Конвенція про біологічне різноманіття // <http://www.Menr.gov.ua/index.php/about/strategy> (дата звернення: 10.04.2020).

*Науковий керівник – Бобровська Н. В., кандидат економічних наук,
старший викладач кафедри обліку і оподаткування*